

det Lovforslag, det ærede Medlem i Bestyrelsen af sin Tale var saa glad for, og endnu langt mindre, hvis vi afgrænse Lodsdistrikterne saaledes, som det ærede Medlem foreslaar, thi saa bliver det rent galt. Det ærede Medlem skulde have ladet sin Kritik blive hjemme og skulde, hvis vi skulde have den Ordning, vi have nu, og som foreslaas bibeholdt, men som jeg anser for aldeles forkert, sige til Lodserne i Nyborg, at de maa hver for sig anstrenge sig det mest mulige for at skaffe sig Fortjeneste. I øvrigt skal jeg ikke her diskutere med det ærede Medlem. Sagen kommer vel i Udvalg, og saa kunne vi muligvis der komme til at tale ogsaa om de Forhold. Jeg har Lyst til at sige lidt om Sagen i dens store Almindelighed. Det tror jeg, vi skulde ind paa i Stedet for at drøfte, om Helsingør Lodseri har rapset lidt fra Nyborg eller et andet Lodseri. Vi have ret ofte i de sidste 14—15 Aar haft Lejlighed til at beskæftige os med Forholdene særlig ved de to Sundlodserier, men ogsaa med dem ude omkring i Landet. Hvad det gælder om her, er at søge at ordne Forholdene bedst muligt for Lodserierne og bedst muligt for Skibsfarten og derved se bort fra de private personlige Interesser.

Lige siden Farvandet i Sundet fra Gilbjergshoved til Falsterbo er blevet, kan jeg sige, oplyst med en Række Lygter paa hver Side, saa at Skibene kunne klare sig igennem Sundet uden at risikere noget, have Rederierne i stigende Grad forlangt af deres Skibsførere, at de skulde kunne gaa igennem Sundet uden at tage Lods om Bord. For 7—8 Aar siden nævnedes jeg her, at hvis blot et enkelt Selskab, de saakaldte Wilsonbaade, vilde paalægge deres Skipperne at sejle gennem Sundet uden Lods, vilde Følgen deraf være, at $\frac{2}{3}$ af Helsingørs Lodsers Indtægter paa det paagældende Tidspunkt vilde forsvinde, og de ere forsvundne. Men foruden dette, at Rederierne i stædse stigende Grad forlange, at Skipperne skulde føre deres Skibe, selv om de ere ret store, gennem Sundet uden Lods, er der andre Forhold, der bevirke, at Frekvensen i Sundet er gaaet betydeligt ned. Dels er Sejlskibenes Antal meget stærkt indskrænket — og de maatte i højere Grad end Dampskibene benytte sig af Lods —, dels have andre Grunde virket dertil, og som Følge

deraf er Lodsernes Indtægt gaaet stærkt ned baade i Helsingør og Dragør. Staten har ved forskellige Lejligheder maattet træde hjælpende til, det er for saa vidt rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Nyborg bemærkede. Særlig siden 1897 har Staten maattet yde en betydelig Støtte til de to Lodserier, blandt andet ved den Dampbaad, det ærede Medlem nævnedes. Den er nu ikke saa farlig en Konkurrent. Hvis det ærede Medlem kom op til Helsingør og saa den og skulde ud med den, naar det blæste lidt, tror jeg, at han vilde betænke sig to Gange, inden han gik om Bord.

Det ærede Medlem nævnedes, at Lodseringernes Antal er gaaet ned i Nyborg. Siden 1891 er det samlede Antal Lodserier ved Helsingør alene gaaet ned fra 1,788 til 608. Deraf ere Langlodsningerne gaaede ned fra 1,227 til 228, altsaa med 1,000. Havnelodsningerne ere gaaede ned fra 561 til 380. Man vil heraf kunne forstaa, at Lodsernes Nettofortjeneste maa være gaaet meget stærkt ned. Det er ogsaa Tilfældet, nemlig fra 38,634 Kr. i 1891 til 21,121 Kr. i 1910, og der er ikke Tvivl om, at den i Aar og de kommende Aar vil gaa yderligere ned. Altsaa, hvis man i Nyborg lider under, at Indtægterne gaa ned, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at det ikke er en Smule bedre i Helsingør, og jeg ved ogsaa, at det ikke er bedre i Dragør. Efter at der i 1880, saa vidt jeg husker, var afskediget 11 Lodser af Lodserierne i Helsingør og Dragør og pensionerede af Staten med 1,200 Kr. hver om Aaret, vare Forholdene i 1896 atter blevne saa elendige, at en Lods paa fuld Delingspart kun havde 1,366 Kr., og en Lods paa halv Delingspart, eller en Ekstralods, som de den Gang kaldtes, havde omtrent 700 Kr. Nu vil jeg nok spørge, om der ikke i en saadan Nedgang, uagtet Staten havde pensioneret en Del af Lodserne, ligger en stærk Opfordring til at sørge for at forbedre Forholdene. Det kan meget godt være, at Lodserne under disse Bestræbelser ere komne udenfor deres eget Distrikt, men jeg fastholder, at det har været i Skibsfartens Interesse, og jeg mener, det er rimeligt, at Skibsfarten betjenes bedst muligt.

Men saa maatte Staten altsaa træde hjælpende til, og Regeringen foreslog at lade Staten overtage Pensioneringen af